

Roboții viitorului

În bucătăria casei de pe malul râului Precista era forfotă mare. Dintre cei cinci copii ce veniseră sămbătă după-amiază în vizită, patru erau preocupați să întoarcă sămburii de bostan și merele ce se coceau pe plită. Miroșul apei sărate ce se evapora din tigaie era amestecat cu cel al merelor ce se coceau. Doar Marcel stătea gânditor, rezemnat de teracota fierbinți.

- Slavă Domnului că ați terminat! exclamă Marcel. Începeați să mă plăcăti cu preocupările voastre!

Deodată se așternu liniștea. Într-adevăr, copiii terminaseră de copt sămburii și merele, dar sporovăiau în continuare. Cuvintele lui Marcel le stinse însă bucuria din glas. Bădița Vasile se văzu dator să intervină:

- Dar ce anume nu te plăcăsește pe tine, Marcel?

- Pe mine nu mă plăcăsește calculatorul. Eu stau la calculator tot timpul meu liber. Vreau să fiu informatician.

- Dragul meu, Marcel, viața este mult mai mult decât un calculator. Noi, oamenii, am fost făcuți de Dumnezeu pentru a ne bucura de creația Sa. Avem datoria de a îngriji pământul și animalele, iar acestea ne oferă nouă roade pentru a ne duce viață mai departe.

- Nu te supăra, bădiță, dar în scurtă vreme oamenii nu se vor mai aprobia direct de pământ și de animale. Toată această muncă o vor face roboții, mașini coordonate de calculatoare. Atunci omul va fi cel mai puternic!

Liniștea se așternu din nou. Copiii știau aceste păreri ale lui Marcel. Acesta este și motivul pentru care îl aduseseră aici. Erau interesați de părerea bătrânlui.

- Adică, tu spui că omul nu se va mai aprobia de plante și animale, de ape și munți, de câmpul proaspăt cosit sau de ogorul proaspăt arat?

- Da! Oamenii vor supraveghea de la distanță, iar munca va fi făcută de roboți.

- Și cum vor supraveghea oamenii pe acești roboți?

- Cu ajutorul calculatoarelor.

- Și de unde vor ști oamenii că lucrările făcute de roboți sunt corecte? Că ceapa a fost bine pusă în pământ, că a venit vremea să culegi fasolea sau că merele s-au copt?

- Bădiță Vasile, tu nu ai calculator, nu ai cum să înțelegi. Vor fi senzori peste tot și programe care vor coordona totul. Pentru noi oamenii, va fi ca un joc.

- Dragul meu Marcel, cine va face aceste programe?

- Oamenii o să le facă.

- Ia spune tu, calculatorul tău se mai strică uneori?

- Da.

- Mă gândeam eu... Și ce se întâmplă când nu ai curent electric?

- Nu mai funcționează.

- Vezi tu, copile, calculatorul și mașinile robot sunt creații ale omului. Ele au o existență scurtă și dependentă de om. Nimeni nu ne poate garanta că la un moment dat omul nu va fi pus în situația de a nu mai putea controla curentul electric. Dacă programele de care vorbești se vor strica? Cine o să le mai refacă dacă oamenii nu mai știu a lucra? Ar fi o mare greșeală ca oamenii să uite a cultiva pământul și a crește animale. Cum vor putea oamenii să obțină cele necesare vieții? Te înșeli când spui că atunci omul va fi cel mai puternic. Atunci va fi cel mai slab. Omul va fi mereu la mila roboților. Iar când roboții se vor strica, oamenii vor muri de foame.

- Așa mă gândeam și eu, bădiță Vasile, se auzi vocea lui Bogdan, dar nu știam cum să-i spun lui Marcel.

- Fără să mai vorbim că atunci când ieși în grădină, pământul te îmbie cu bucuriile sale! Cum ai să poți mirosi floarea de liliac de pe ecranul calculatorului? întrebă Marina. Sau cum vei simți adierea vântului sau picurii de ploaie?

- Iar atunci când merg în staful oilor, mieii se aprobie cu drag de mine..., interveni Ionel.

- Iar pisica toarce așa frumos când o las să mi se aşeze în poală..., adăugă și Cristina.

- Sunt lucruri care nu pot fi înlocuite nici de cel mai deștept robot! concluzionă Bogdan.

Liniștea se așternu din nou în bucătăria casei bătrânești. Focul trosnea în sobă, împrăștiind căldură și săgeți de lumină. Marcel se gândeau....

- Așa este, dragii mei, zise bădița Vasile. Natura a fost făcută de Dumnezeu pentru om. Nu se poate să o abandonăm unor roboți fără suflet. Oamenii trebuie să trăiască în mijlocul naturii și să cunoască rosturile ei.